N°. 32. 1860.

NEDERLANDSCHE STAATS-COURANT.

JE MAINTIENDRAI

De prijs dezer Courant met het Bijblad is f 30 in het jaar; die van de Courant alleen f 20 en die van het Bijblad alleen f 15.

De prijs der advertentien is 25 cents voor den regel bij iedere plaatsing, buiten de zegelgelden en briefporten.

DINGSDAG 7 FEBRUARIJ.

Bij deze Courant behoort een Bijvoegsel.

De Opper-Ceremoniemeester maakt bekend, dat het Hof den rouw zal aannemen wegens het overlijden van de Groot-Hertogin weduwe Stephanie van Baden, voor den tijd van vier dagen, te weten twee dagen den middelbaren, en twee dagen den ligten rouw; met ingang van den 7den Februarij.

's Gravenhage, den 6den Februarij 1860.

De Opper-Ceremoniemeester,
Bon. VAN GOLTSTEIN VAN OLDENALLER.

NEDERLANDEN.

Bij besluit van den 4den Februarij 1860, n°. 62, heeft Zijne Majesteit goedgevonden, den eervol ontslagen tweeden stuurman van de Nederlandsche marine, *E. C. L. Neyts*, thans gezagvoerder van het Nederlandsch-Indisch particulier stoomschip *Batavia*, ter zake van zijne verrigtingen op de Slakow-rivier, ter Westkust van Borneo, in de maanden Junij en Julij 1853, tijdens hij dienende was aan boord van 's Rijks stoomschip *Cerberus* (waarvoor hij, krachtens Koninklijk besluit van den 21sten October 1854, n°. 103, eervol is vermeld geworden) alsnog te benoemen tot ridder der 4de klasse van de Militaire Willems-orde.

Bij Koninklijk besluit van 5 Februarij 1860, n°. 42, is:

1°. met het einde der maand Julij aanstaande opgeheven de Rijkskweekschool van onderwijzers te Haarlem en, tegen dat tijdstip den heer *G. H. Geerligs*, tijdelijk directeur van en onderwijzer bij die inrigting, op zijn verzoek, verleend een eervol ontslag uit zijne betrekkingen bij de kweekschool, onder dankbetuiging voor de goede diensten door hem als zoodanig bewezen;

2°. bepaald, dat er drie Rijkskweekscholen van onderwijzers zullen worden opgerigt, te vestigen te 's Hertogenbosch, Haarlem en Groningen;

3°. tot directeur der kweekschool te 's Hertogenbosch, benoemd de heer *F. B. Trosee*, doctor in de letteren, rector van het gymnasium te Boxmeer en schoolopziener in het 5de district van Noordbrabant; tot directeur der kweekschool te Haarlem, de heer *A. L. Gastmann*, doctor in de letteren en schoolopziener in het 7de district van Zuidholland; tot directeur der kweekschool te Groningen, de heer *B. Brugsma*, schoolopziener in het 5de district van Groningen.

Bij Zijner Majesteits besluit van den 4den dezer, n°. 59, is de luitenant ter zee van de 2de klasse jhr. *J. M. Clifford Kocq van Breugel*, dienende bij Zijner Majesteits zeemagt in Oost-Indie, op zijn verzoek, eervol uit 's Rijks zeedienst ontslagen, met den laatsten der maand, waarin dit besluit ter zijner kennis zal worden gebragt.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

In aanmerking nemende, dat de Rijkstelegraafdienst eerlang eene verdere uitbreiding van het personeel, op de kantoren werkzaam, zal vorderen,

Brengt ter kennis van de belanghebbenden:

1°. Tot opleiding en oefening van telegrafisten voor de dienst van den Rijkstelegraaf worden na vergelijkend onderzoek, een aantal van hoogstens twintig leerlingen toegelaten, om op nader aan te wijzen plaatsen onderrigt te ontvangen.

2°. De leerlingen ontvangen eene bezoldiging van één gulden daags, en kunnen, na voldoende blijken van geschiktheid gegeven te hebben, dingen naar de betrekking van telegrafist der derde klasse, op eene jaarwedde van acht honderd gulden.

3°. Voor het vergelijkend onderzoek om als leerling te worden toegelaten, moet men zich uiterlijk op den 15den Mei 1860 bij het Departement van Binnenlandsche Zaken hebben aangemeld met een *op zegel* geschreven adres, bevattende naauwkeurige opgaaf van naam, voornaam en woonplaats. Gelijktijdig moeten worden overgelegd bewijsstukken, waaruit blijkt dat men is:

a. Nederlander en geboren in een der jaren 1830 tot 1842 ingesloten;

b. van een gezond ligchaamsgestel en zonder gebreken, met name doofheid en bijziendheid, volgens schriftelijke verklaring, na den 1sten April 1860 afgegeven door een erkend geneesheer, wiens handteekening door het gemeentebestuur zijner woonplaats moet zijn gewaarmerkt;

c. van onberispelijk gedrag, volgens schriftelijke verklaring, na den 1sten April 1860 afgegeven door of van wege het gemeentebestuur van des verzoekers vaste woonplaats.

4°. Het vergelijkend onderzoek, waartoe de belanghebbenden nader worden opgeroepen, heeft plaats te 's Gravenhage op den 4den en 5den Junij 1860.

5°. De mededingenden moeten blijken geven van ervaren te zijn in:

a. het schrijven van een leesbaar schrift;

b. de Nederlandsche, Hoogduitsche, Engelsche en Fransche talen;

c. het maken van een opstel in een dezer vier talen;

d. de beginselen der cijferkunst met de leer der evenredigheden, die der gewone en tiendeelige breuken, de kennis van de Nederlandsche maten en gewigten en het rekenen zonder feilen;

e. de eerste beginselen der stel- en meetkunst;

f. de eerste gronden van het regtlijnig teekenen.

6°. De adressen, om tot het vergelijkend onderzoek te worden toegelaten, worden buiten beschikking gehouden, zoo zij òf als ongezegeld vallen in de termen van art. 8 der wet van 3 October 1843 (*Staatsblad* n°. 47), òf verzoeken behelzen om ontheven te worden van één of meer bepalingen, hierboven onder 3 en 5 aangewezen, hetzij nopens de grenzen van den leeftijd, hetzij omtrent de vakken waarvan de kennis wordt verlangd.

7°. Personen, vroeger vergelijkend onderzocht, doch op wie toen de keuze niet is gevallen, moeten zich, zoo zij tot het aanstaande vergelijkend onderzoek wenschen te worden toegelaten, daartoe op nieuw bij gezegeld verzoek schriftelijk aanmelden, met overlegging der zoo veel noodig aangevulde bewijsstukken, overeenkomstig het gevorderde bij n°. 3.

8°. Personen die reeds tweemaal vergelijkend zijn onderzocht, doch op wie de keuze niet is gevallen, worden niet meer toegelaten.

's Gravenhage, den 29sten December 1859.

VAN TETS.

MINISTERIE VAN FINANTIEN.

De Minister van Finantien maakt bekend, dat bij hem ontvangen is een bankbiljet van *veertig gulden*, door een onbekende, onder het postmerk *Utrecht* van den 2den dezer, tot voldoening van aan den lande verschuldigd successieregt ingezonden.

's Gravenhage, den 4den Februarij 1860.

De Minister voornoemd,
VAN BOSSE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

ENGELAND.

De Londensche *Morning Post* van jl. Vrijdag behelst eene gewigtige mededeeling betrekkelijk de Italiaansche aangelegenheden. „In het begin dezes jaars (zegt dat orgaan van lord Palmerston) hebben wij gemeld dat er tusschen Engeland en Frankrijk eene aaneensluiting, in de daad gelijk staande met een verbond, tot regeling der Italiaansche aangelegenheden was tot stand gekomen. Wij zeiden uitdrukkelijk, dat de twee gouvernementen zich niet door een verdrag verbonden hadden, maar dat zij het eens waren geworden door den krachtigen invloed van de omstandigheden en van de publieke opinie.

„Dat verbond is elken dag naauwer geworden en begint reeds zigtbare en tastbare uitwerkselen te hebben. Het is nu formeel bepaald dat in Italie geene tusschenkomst zal plaats grijpen en dat de Italianen vrijheid zullen hebben om naar hunne eigene inzigten te handelen.

„Er is alzoo in onderling overleg bepaald dat de staten van Midden-Italie over zich zelve zullen beschikken. Nieuwe verkiezingen zullen er gehouden worden, en de vertegenwoordigende vergaderingen, welke uit de volkskeuze voortkomen, zullen vrijheid hebben om de opneming hunner lastgevers in het koningrijk Sardinie vast te stellen.

„De Fransche troepen moeten eerlang uit het noordelijk Italie en uit Rome verwijderd worden.

„Het is geen geheim, dat Oostenrijk, met het oog op het bondgenootschap tusschen de Westersche mogendheden en op de ernstige moeijelijkheden waarin het zelf verkeert, alle hoop op herwinning van zijnen invloed in Italie opgeeft en het zwaard niet alleen in de scheede steekt maar ook ter zijde legt. Er zal eene poging worden gedaan om van die mogendheid hervormingen te verwerven voor Venetie, waarvan zij nog regtens meesteres is.

„Verder zou het Italiaansche vraagstuk zich niet behoeven uit te strekken, maar met de erkenning van eenen nieuwen staat door Europa kunnen afloopen. Doch dit zal, vreezen wij, belet worden. De Paus schijnt zich door zijne hardnekkigheid van al zijn grondgebied te zullen berooven. Napels zucht onder eene meer drukkende dwingelandij dan ooit, en de klagten van Venetie zijn luid genoeg om ons oor te treffen, al mogen wij ook trachten het te sluiten.

„Daar alzoo het Italiaansche vraagstuk waarschijnlijk nog grooteren omvang zal bekomen, is het voor ons de beste, veiligste en heilrijkste staatkunde, ons stipt te houden aan die door onzen pligt aangewezen

gedragslijn, waardoor wij, een jaar geleden, den oorlog zouden hebben kunnen verhoeden, en waardoor wij nu het behoud van den vrede van Europa kunnen verzekeren. Die gedragslijn laat zich in weinige woorden aldus aanwijzen: geene buitenlandsche tusschenkomst, maar Italie voor de Italianen."

In zijn nommer van jl. Zaturdag zegt het zelfde blad: » Het Italiaansche vraagstuk is in de daad beslecht, zoo ver eenig vraagstuk kan worden beslecht door eene vooruitziende staatkunde, welke op de in een gegeven geval mogelijke moeijelijkheden rekent en de middelen tot wegruiming daarvan gereed heeft.

» De verdragen van Villafranca en Zürich zijn in de daad vernietigd. Het beding, waaronder Frankrijk daarin bewilligde, heeft zulk een gewigt bekomen, dat daardoor alle bepalingen omtrent de herstelling der omver geworpen regeringen, het Italiaansche eedgenootschap, het voorzitterschap van den Paus in de schaduw gesteld, ja te niet gedaan worden. Dat beding was, dat bij de definitive schikkingen betreffende Midden-Italie aan den wil en de denkwijze der bevolking geen geweld zou worden aangedaan. Van dat beding is ons gouvernement bij zijne eigene diplomatieke bemoeijingen uitgegaan, en hierdoor is het in staat geweest, Engelands aloude staatkunde met ontzag voor de door Frankrijk aangegane overeenkomst te vereenigen en Italie's onafhankelijkheid te verdedigen zonder jegens Oostenrijk ook maar onheusch te worden.

» Gisteren is het feit door ons medegedeeld, dat nu formeel bepaald is dat er geene tusschenkomst in Italie zal plaats hebben: want dat is de eigenlijke beduidenis der tusschen de Westersche mogendheden gemaakte afspraak, dat er geene gewapende tusschenkomst in Italie zal plaats hebben ten zij met eenstemmig en voorafgaand goedvinden van al de groote mogendheden van Europa. Mogt er eene reden tot tusschenkomst ontstaan van zoo duidelijken en dringenden aard, dat zij door gansch Europa wordt beaamd, dan mag men redelijker wijze alleen nut en geen nadeel van de tusschenkomst verwachten. Zegt men dat er alleen onder die voorwaarde tusschenkomst zal plaats hebben, dat is in de daad even goed als of men zegt dat er in het geheel geene tusschenkomst zal worden gedoogd.

» Alzoo zal aan de staten van Midden-Italie volle vrijheid worden gelaten om bepalingen omtrent hun eigen lot te maken; doch ten einde er niet de minste twijfel aan de opregtheid en vrijwilligheid hunner besluiten zou kunnen bestaan, zal er eene nieuwe verkiezing van volksvertegenwoordigers worden gehouden, opdat het Italiaansche volk nogmaals gelegenheid hebbe om de besluiten zijner vroeger gekozen vertegenwoordigers te bevestigen of te vernietigen.

» Er bestond, gelijk wij reden hebben om te denken, verschil van gevoelen tusschen het Engelsche en het Fransche gouvernement omtrent de wijze waarop de nieuwe verkiezingen zouden plaats hebben, naar het algemeene stemregt of wel door nogmaals de uitspraak der bestaande kiezersligchamen in te roepen. Het Fransche gouvernement gaf natuurlijk aan de eerst gemelde wijze van stemmen de voorkeur; doch het heeft, naar wij gelooven, daarvan afgezien, en de vertegenwoordigende vergaderingen van Midden-Italie zullen wederom worden verkozen door dezelfde kiezersligchamen welke zich reeds zoo ondubbelzinnig voor de vereeniging met Sardinie hebben verklaard.

» De Fransche troepen zullen spoedig uit Midden-Italie en ten laatste ook uit Rome verwijderd worden; dan zal het gansche schiereiland, met uitzondering van Venetie, zijn lot in zijne eigene hand hebben; en het lijdt bij ons weinig twijfel, dat Oostenrijk door den aandrang zoowel van de diplomatie als van de bevolking zal worden genoopt om betrekkelijk Venetie bepalingen te maken van gelijken aard als waarin het heeft bewilligd toen het Lombardye afstond.

» Het bepaalde besluit der Westersche mogendheden om aan geestelijke en wereldlijke dwingelanden het hoofd te bieden geeft aan de Italianen grond om eindelijk voor hun lang verdrukt vaderland eenen beteren tijd te verwachten."

De vorenstaande mededeeling wordt slechts ten deele bevestigd door een gelijktijdig verschenen artikel van het Parijsche blad *le Pays*: dit onderhandsche orgaan van het Fransche gouvernement zegt in zijn nommer van jl. Zaturdag: » Het schijnt zeker te zijn dat in zake der vereeniging van Midden-Italie met Sardinie de beslissing aan het algemeene stemregt zal worden overgelaten. Al de mogendheden moeten het, naar verzekerd wordt, eens zijn omtrent het nuttige van dien maatregel, waarvan de aanstaande toepassing den waren staat der publieke opinie van Italie stellig zou doen kennen.

» Eenige buitenlandsche dagbladen berigten dat het vertrek der Fransche troepen uit Rome op handen is. Dit berigt is geheel onwaar."

FRANKRIJK.

De Fransche *Moniteur* van eergisteren behelst eene voordragt van den minister van oorlog, den 3den dezer aan Keizer Napoleon gedaan en door Zijne Majesteit goedgekeurd, van dezen inhoud:

» Overeenkomstig de door Uwe Majesteit te kennen gegeven inzigten, heb ik de eer haar een ontwerp van wet voor te leggen, bepalende dat de ligting van recruten voor de land- en zeemagt in 1860, welke bij de wet van 30 Mei 1859 op 140,000 man bepaald was, slechts 100,000 man zal bedragen.

» Ik verzoek Uwe Majesteit, magtiging te geven om dat wets-ontwerp aan den staatsraad tot onderzoek toe te zenden, opdat het aan het Wetgevend Ligchaam kunne worden voorgelegd bij de opening van deszelfs aanstaande zitting."

Men had gedacht dat de openbaarmaking dezer voordragt, een ongewone maatregel, eenen gunstigen indruk op de Parijsche effectenbeurs zou maken, al wierden ook bij de voordragt de beweegredenen niet aangewezen. Doch de koersen droegen weinig blijk van zoodanigen invloed. De beurslieden weten, zegt een van de Parijsche berigtgevers der *Indépendance Belge*, dat de bepaling van het contingent op 140,000 man een gevolg van de vredebreuk was, hetwelk met den staat van oorlog natuurlijk moest ophouden, en dat de inrigting van het krijgswezen in Frankrijk altijd gelegenheid geeft om het leger bij eene wending der omstandigheden binnen zeer korten tijd op den voet van oorlog te brengen.

— De Parijsche berigtgever van de *Morning Post* meldt dat de Fransche en de Engelsche gezant te Turyn binnen eenen zeer korten tijd door hunne gouvernementen zullen worden aangesteld tot vertegenwoordigers van hun land bij het vereenigd koningrijk van Sardinie en Midden-Italie.

ITALIE.

De *Monitore Toscano* van 30 Januarij jl. behelst een besluit van de Toscaansche regering, bepalende dat het laatstelijk tusschen de Groothertogelijke regering en het hof van Rome gesloten concordaat ophoudt van kracht te zijn. De gronden van dit besluit zijn aangewezen in eene aanschrijving van den Toscaanschen minister van eeredienst, den heer Salvagnoli, aan de hoofden der gewestelijke besturen. Eerst wordt daarin aangevoerd dat Rome de politieke orde van zaken, welke sedert kort in Toscana bestaat, niet heeft willen erkennen en zelfs jegens haar eene vijandige houding heeft aangenomen.

» De tegenwoordige regering van Toscana — zegt de minister verder — verlangt, dat de staat godsdienstig maar onafhankelijk zij, en dat de katholijke godsdienst al de haar toekomende vrijheid geniete, opdat hare uitoefening, van geestelijke beginselen uitgaande, aan de doeleinden van het koningrijk der hemelen beantwoorde en niet aan de armzaligheden der aarde dienstbaar gemaakt worde. Zij verlangt buitendien dat de Opperpriester en de priesterstand alle regtmatige gelegenheid hebben, om door hun voorbeeld te toonen, hoe de godsdienst met de vrijheid, en de zegeningen der beschaving met de heiligheid des Christendoms vereenigd kunnen worden."

— De Turynsche berigtgever van den Parijschen *Constitutionnel* meldt in een schrijven van den 2den dezer, dat het Oostenrijksche gouvernement officieel tegen elke verkleining van het pauselijke grondgebied en tegen de vereeniging der hertogdommen met Sardinie geprotesteerd heeft.

» In deze gewigtige gebeurtenis — zegt de berigtgever verder — ligt eene verklaring van het dralen van den heer Cavour en tevens van de krijgstoerustingen welke hij verordend heeft. Het dralen getuigt van zijne voorzigtigheid, maar de krijgstoerustingen van de vastberadenheid des gouvernements. Ten einde aan Europa's wenschen voldoening te geven, zal men nogmaals de bevolking van Midden-Italie raadplegen en haar vragen welke regering zij verlangt; maar wanneer de bevolking op nieuw verklaart, dat zij vereeniging met Sardinie wenscht, zal er voor den heer Cavour wel niets anders overschieten dan tot de vervulling van dien wensch over te gaan. Dat is althans de meening van allen welke met dien staatsman in aanraking zijn en de inzigten kennen, waarmede hij het bestuur aanvaard heeft."

— Volgens een berigt uit Milaan maakt Oostenrijk in zijn Italiaansche grondgebied groote krijgstoerustingen. Zoo wordt gemeld dat het vermaarde viertal vestingen met gegroefde vuurmonden gewapend, en rondom Peschiera vier nieuwe forten gebouwd worden.

DUITSCHLAND.

Het Oostenrijksche gouvernement heeft bij een besluit van 27 Januarij jl. weder vrijheid gegeven tot het uitvoeren van paarden, hetwelk sedert het begin van den Italiaanschen oorlog verboden was, blijvende evenwel de uitvoer naar Piemont, Toscana, Modena, Parma en de Romagna nog verboden.

Uit München wordt onder dagteekening van 30 Januarij jl. gemeld dat in Beijeren thans door Franschen, door Zwitsers en vooral door Italianen haver en cavalerie-paarden worden opgekocht.

NOORD-AMERIKA.

Blijkens de berigten uit New-York van 25 Januarij jl. had het Huis van Volksafgevaardigden der Unie zich nog niet over de keuze van zijnen voorzitter kunnen verstaan. De heer Sherman, de candidaat der republikeinsche partij, bekwam bij elke stemming de meeste stemmen, maar telkens drie of vier minder dan de volstrekte meerderheid, welke tot eene geldige keuze vereischt wordt. Intusschen is reeds een belangrijk gedeelte, nagenoeg twee maanden, van de wetgevende zitting verloopen zonder dat eene van de aanhangige aangelegenheden in behandeling is gekomen.

De *Herald*, het voornaamste dagblad van New-York, deelt het volgende berigt van zijnen Washingtonschen correspondent mede, gedagteekend den 20sten Januarij jl.: » Het Huis heeft zijne tooneelvoorstellingen voor deze week geëindigd, hebbende er in dien tijd slechts eene stemming tot verkiezing van eenen voorzitter plaats gehad. De handelingen der vergadering van heden waren gekenmerkt door zulk eene taal als men onder de laagste volksklasse alleen zou kunnen verwachten, door inroeping van alle woeste hartstogten, door onparlementaire, onheusche, eerlooze voorstellen en aantijgingen.

» Dagelijks wordt het gevoelen van het op de tribunes aanwezige publiek door de sprekers in algemeene bewoordingen en door hartstogtelijke redeneringen, en dikwijls zelfs ook door regtstreeksche toespraken ingeroepen.

» Heden was er bij de beraadslaging van het Huis zoo weinig leiding dat de vergadering meer het voorkomen van eenen woesten volkshoop in eene kroeg had, dan van de grootste onder de vertegenwoordigende vergaderingen der wereld. Toen eene aanmerking van een lid uit New-York door een lid uit Arkansas met heftigheid en wederkeerige bitsheid werd beantwoord, sloeg de wanorde, als eene aanstekende koorts, van de leden tot de tribunes over en ging van daar uitbundig gejuich op. De griffier (welke bij gemis van eenen voorzitter de beraadslagingen der vergadering leiden moet) rigtte daarop het woord tot de tribunes, vermaande het publiek tot orde en verweet tevens aan het Huis, dat het met een slecht voorbeeld voorging.

» Ten zij de lieden, welke zich als vertegenwoordigers van ons volk voordoen, betere blijken van geschiktheid om zich zelve te bestieren kunnen geven dan zij tot nog toe hebben gedaan, zouden zij beter doen met zich te onthouden van pogingen om anderen te regeren.

» Indien zulke tooneelen uit het dolhuis, als waarvan de nationale hoofdstad nu getuige is, nog eenige weken voortduren, dan zal er genoegzame reden voor het volk zijn om in opstand te komen en met eenen Cromwell aan zijn hoofd de tegenwoordige sloopers der maatschappelijke orde uit de hoofdstad te drijven.

» Het Huis is thans in de daad even ver van de verkiezing van eenen voorzitter af, als zes weken geleden."

NASCHRIFT.

PARIJS, 5 Februarij. De *Constitutionnel* van heden behelst een artikel, waarin hoofdzakelijk gezegd wordt: » Het door de dagbladen verspreide gerucht van de aanhechting van Savoye en Nizza berust op geene offi-

ciele gronden. Maar men is getroffen geweest door de overhelling van de Savooische bevolking naar Frankrijk, en door de regtvaardigheid van eenen maatregel waardoor, terwijl Piemont zoo aanmerkelijk vergroot wordt, Frankrijk eene natuurlijke geographische grens zou erlangen. Wat Frankrijk en Savoye willen is niet twijfelachtig: wat de regeringen willen is met den sluijer der diplomatie bedekt. Zij, die zeggen dat de zaak reeds beslist is, zijn niet beter onderrigt dan zij, die zeggen dat het niet tot de aanhechting komen zal. Er bestaat geene reden om te twijfelen aan de vaderlandsliefde des Keizers, die, als naauwgezet verdediger van de voorwaarden welke het evenwigt van Europa waarborgen, even min eene verandering dier voorwaarden tot zijne eigen schade als ten nadeele van anderen zal dulden."

LONDEN, 5 Februarij. Naar alhier beweerd wordt, zou lord Cowley voor eenige dagen aan het Fransche gouvernement een plan tot regeling der Italiaansche aangelegenheden voorgesteld hebben, hetwelk op het volgende nederkomt: 1°. geene vreemde tusschenkomst in Italie te dulden; 2°. Venetie blijft buiten alle onderhandelingen over verandering van grondgebied en verblijft aan Oostenrijk; 3°. Midden-Italie beschikt bij wijze van stemming over zijn eigen lot, en in geval de vereeniging met Piemont mogt worden aangenomen, wordt Sardinie tot de inlijving gemagtigd. 4°. Alvorens daaromtrent beslist is, onthoudt Sardinie zich van al wat invloed zou kunnen uitoefenen ten gunste van de aanhechting. 5°. De Fransche troepen worden uit Rome en het overige Italie teruggetrokken. Naar verder beweerd wordt, zou de heer Thouvenel op dit voorstel geantwoord hebben, dat de Keizer de denkwijze van Oostenrijk daaromtrent wenschte te kennen, dat hetzelve aan die mogendheid is medegedeeld en dat haar antwoord spoedig werd te gemoet gezien.

BERLIJN, 5 Februarij. Te Weenen is van de zijde van Engeland en Frankrijk een voorstel ontvangen, daartoe strekkende dat de quaestie der aanhechting van Midden-Italie aan Sardinie aan de beslissing der bevolking zelve overgelaten worde en dat Oostenrijk het beginsel van niet-tusschenkomst erkenne. Het Weener kabinet houdt echter vast aan de te Villafranca vastgestelde voorwaarden, weigert eene stellige belofte van niet-tusschenkomst, en wil, wanneer het congres niet tot stand komt, met Frankrijk alleen onderhandelen.

BERLIJN, 6 Februarij. Men ontvangt de bevestiging van het bovenstaande berigt en verneemt tevens dat Oostenrijk op het voorwaardelijk aanbod om Venetie in deszelfs magt te laten, geantwoord heeft dat het zelf Venetie zou weten te beschermen.

Engeland verlangt dat Hannover voor den 16den Mei eerstkomende de zaak van den Stader tol in eene algemeene conferentie met alle belanghebbende Staten regele.

Hannover weigert en wil liever een afzonderlijk verdrag met Engeland aangaan.

BERLIJN, 6 Februarij. Men verzekert alhier dat Frankrijk niet ongeneigd zou wezen om zijne troepen uit Rome terug te roepen, wanneer de Paus daarmede genoegen nam en zich verbond om geene hulp van vreemde troepen in te roepen. Dat er over den afstand van Venetie onderhandeld zou worden, acht men hier ongegrond.

PARIJS, 6 Februarij. De *Moniteur* van heden maakt de namen bekend van talrijke Sardinische officieren die met de orde van het Legioen van eer, en van 2000 Sardinische onderofficieren en soldaten die met de militaire medaille begiftigd zijn geworden. — Het handelsverdrag met Engeland is nog niet door den *Moniteur* bekend gemaakt.

LONDEN, 6 Februarij. Volgens eene depêche uit Parijs is aldaar gisteren in alle kerken de encyclische brief des Pausen voorgelezen, alsmede een mandement van den aartsbisschop van Parijs, waarbij gebeden voorgeschreven worden opdat de Paus over zijne vervolgers moge zegevieren.

Lord Cowley heeft gisteren eene langdurige conferentie met den Oostenrijkschen gezant, Vorst von Metternich, gehad.

LONDEN, 6 Februarij. De *Morning Post* verklaart het berigt [zie boven] volgens hetwelk Engeland een uit vijf punten bestaand voorstel tot regeling van de Italiaansche quaestie aan Frankrijk gedaan heeft, voor volkomen waar, maar voegt er bij dat de ontruiming van Rome door de Franschen niet onverwijld zou behoeven te geschieden.

Uit hoofde van eene ongesteldheid des heeren Gladstone is de indiening van het budget en van het handelsverdrag met Frankrijk tot Donderdag of Vrijdag uitgesteld. — Volgens den *Observer* heeft eergisteren te Parijs de uitwisseling der ratificatien van het handelsverdrag plaats gehad.

MADRID, 4 Februarij. Jl. Donderdag heeft in de straat van Gibraltar een vreesselijke storm gewoed, waardoor vele ongelukken veroorzaakt zijn. De ontscheping van het belegeringsgeschut is voltooid. De *Correspondencia* spreekt de geruchten aangaande vredesonderhandelingen met Marocco tegen, en verklaart dat onderhandelingen niet denkbaar zijn, alvorens door de vermeestering van Tetuan en Tanger volkomen voldoening van Marocco verkregen zij. Gisteren heeft O'Donnell aan het leger bekend gemaakt dat het tegen Tetuan zou oprukken. Men gelooft dat het onder de wallen dier stad tot een belangrijken veldslag zal gekomen zijn, doch tot nog toe zijn geene berigten daaromtrent ontvangen.

MADRID, 5 Februarij. De vijandelijke legerplaats bij Tetuan is in onze magt. Wij hebben eene glorierijke overwinning behaald, en een groot aantal kanonnen, tenten enz. vermeesterd. De val van Tetnan is onvermijdelijk.

TURIJN, 6 Februarij. Het vertrek van den Koning naar Milaan is op den 15den dezer bepaald.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

'SGRAVENHAGE, *den 6den Februarij* 1860.

In de zitting van de Eerste Kamer der Staten-Generaal van heden zijn voortgezet de beraadslagingen over het wets-ontwerp tot goedkeuring van artikelen der concessien voor den aanleg en de exploitatie van de Noorder- en Zuiderspoorwegen.

De heer Cremers verklaarde het woord te hebben gevraagd naar aanleiding van eenige woorden in het verslag der commissie van rapporteurs voorkomende, betreffende het gemis van opgave van genoegzame redenen waarom zij, die niet tegen de wet gestemd waren, zich daarmede vereenigden. Dergelijke opgave van redenen van de voorstanders in de sectien achtte hij minder noodig, aangezien deze geacht moeten worden te deelen in de gevoelens der Regering die de wet had voorgedragen. Hij trad daarop in eene wederlegging der tegen de voordragt ingebragte bezwaren. Onder deze behoorden de quaestie van ongrondwettigheid en overschrijding van art. 72 der Grondwet, geloovende hij dat dergelijke bedenkingen niet als overwegend te beschouwen waren. Ook kon hij niet toegeven dat de wet opzettelijk zou zijn bedorven. Wat de vraag omtrent den aanleg van staatsspoorwegen betrof, daartegen zou hij zich, indien deze voorgesteld waren, moeten verklaren, daar de ondervinding van elders geleerd had dat de geconcessioneerde wegen de voorkeur verdienden, en Belgie en Pruissen hier niet ten voorbeeld konden strekken. Vermomde staatsspoorwegen werden, zijns inziens, hier niet voorgedragen; dergelijke voorstelling, hoe verkeerd ook, wilde hij niet onbeantwoord laten.

De vraag omtrent de onmisbaarheid of noodzakelijkheid van spoorwegen moest, naar hij oordeelde, niet behandeld worden, daar die niet naar eenstemmig gevoelen beantwoord zou kunnen worden. Die aanleg was ondertusschen hoogst wenschelijk, om meer dan eene reden, bijv. de versnelling die daardoor voor vervoer werd daargesteld; in het verlangen naar dergelijke wegen werd ook algemeen gedeeld, gelijk uit zoo vele demonstratien genoegzaam bleek, vooral van die van wettelijke ligchamen, als van Provinciale Staten en gemeenteraden, waarop wel moest gelet worden.

De Eerste Kamer vooral mogt hare aandacht aan zulke uitingen van meening niet onthouden. Aller wenschen zou men wel niet vervullen; strijd tusschen sommige streken zou steeds blijven bestaan, en hierbij gaf hij op welke steden en plaatsen tegenover elkander stonden. Om die reden mogt men niet bij de bevoordeelden ontevredenheid opwekken door hun af te nemen wat hier toegezegd werd. Door een anderen weg in te slaan zou men de meerderheid van voorstanders slechts verplaatsen.

Hij voor zich, welke bezwaren ook tegen het voorstel waren ingebragt, zou vóór de wet stemmen. Bij de beoordeeling van het verschil tusschen Amsterdam en Rotterdam moest men wel de gewigtige redenen in overweging nemen, die eene lijn door het midden des lands als niet wenschelijk deden beschouwen. Vooral eene lijn langs Maarsbergen achtte hij geheel ondoelmatig; deze zou strekken om de concurrentie met het buitenland onmogelijk te maken. Ook eene lijn over Culemborg was zijns inziens onmogelijk. De aansluiting van Groningen met Hannover verklaarde hij om onderscheiden redenen noodig te achten; maar deze zou later kunnen aangelegd worden. Op de verkrijging van alles moest nu niet op eenmaal aangedrongen worden. Wel werd de verbinding zeer gewenscht in Friesland en Groningen, maar niettegenstaande dien wensch, werd aldaar het verlangen geuit dat, ook zonder die aansluiting voor het oogenblik, de wet goedgekeurd mogt worden. Het door sommigen geopperd bezwaar, dat de werken in zes jaren niet zouden kunnen worden uitgevoerd, en die daarom de verwerping aanraadden, zou nog vergroot worden door den omvang van den arbeid uit te breiden.

Locaal belang, dit ontkende hij niet, gaf voor velen eene reden tot bestrijding: dit was uit de discussie voldoende gebleken. Dit toonde hij aan door vele bijzonderheden aan te halen uit redevoeringen van sprekers die voornamelijk de noorderlijn bestreden hadden. Daarna trad hij in een onderzoek van den toestand, waarin Groningen door de nu voorgedragen lijnen geplaatst zou worden, en kwam daarbij tot de slotsom dat die stad, alhoewel niet zoo uitsluitend bevoordeeld, evenwel van de meeste rigtingen voordeel zou trekken, en dit nog meer zou ondervinden door eene latere aansluiting met Leer, die wel volgen zou.

Wat de finantiele bezwaren betrof, ook hij erkende dat deze wegen veel offers zouden kosten, maar wilde men ijzerbanen dan moest men iets wagen. Hij was van oordeel geweest dat van de baten in de schatkist iets voor den aanleg van groote werken afgezonderd, en deze niet uitsluitend aan de particulieren overgelaten worden moest, een gevoelen dat hij in verband bragt met den geuiten wensch om de waterwegen naar zee te verbeteren. Ten voordeele van den handel was in der tijd zoo veel gedaan, maar voor die aangelegenheid moest niet te veel worden verrigt; ook andere onderwerpen verdienden ondersteuning. Vroeger was hij tegen rentegarantie als te gevaarlijk: maar de finantiele toestand was zoo veranderd, dat hij dien last als wel te dragen meende te mogen beschouwen.

Wat de subsidien betrof, die erkende hij in hun geheel wel hoog te wezen, doch men moest die niet met andere later voor te dragene voor meerdere zaken vermengen, maar elke afzonderlijk in beoordeeling nemen. In de zamensmelting der twee plannen voor de noorder- en zuiderlijnen zag hij het eenige middel om de zaak tot afdoening te brengen. Overbruggingen waren er noodig: en die zich daartegen verzetteden, maakten de daarstelling van het werk onmogelijk.

Vroeger was een plan gevormd tot den aanleg van een spoorwegfonds, maar dit denkbeeld was opgegeven en integendeel waren vele millioenen schuld later afgelost. Er moesten nu gelden bestemd worden tot vervulling van den wensch dat het beschikbare ook tot andere doeleinden aangewend werd dan waarvoor dit tot nu toe plaats had. De voorstellingen omtrent de finantiele toekomst achtte hij te donker gekleurd, en door deze zou hij zich niet laten weêrhouden de wet goed te keuren.

Ten slotte trad hij in eene wederlegging der gevoelens van hen, die van oordeel waren dat, bij aanneming der wet, zij wel niet uitvoerlijk zou wezen, en daarbij eene vergelijking gemaakt hadden tusschen deze wet en die op de kerkgenootschappen. Dit achtte hij te zijn eene onjuiste voorstelling, zijnde hij van oordeel dat bij afstemming der wet groote moeijelijkheden zouden ontstaan.

De heer van Andringa de Kempenaer rangschikte zich onder de gematigde voorstanders van spoorwegen, maar desniettegenstaande kon hij het onderhavige plan niet goedkeuren. Vele bezwaren had het voor hem: vooral zag hij die in de overbruggingen welke als zoo hoogst gevaarlijk door deskundigen voorgesteld waren. In Nederland moesten geene belemmeringen van het hooger afkomende water en ijs daargesteld worden, daar dat van bedenkelijke gevolgen zou moeten wezen. De Regering was blijkens eene der bepalingen der concessie van hetzelfde gevoelen. Door den aanleg van bruggen zou men echter verhinderingen doen ontstaan, en liever had hij gezien stoomvlotten in te rigten. Welligt zouden de ambtenaren van den waterstaat de bezwaren weten te overwinnen; maar dit zou alleen voor zulke hoogst aanzienlijke kosten te verkrijgen zijn, dat het pligt was na te gaan of men niet op min

kostbare en betere wijze hetzelfde doel zou kunnen bereiken, en zoo er bruggen moesten wezen, die dan op de minst gevaarlijke plaatsen aan te leggen. Voorzigtigheid was hier dus in hooge mate aan te raden vooral na het voorgevallene bij de ontwerpen tot verbinding van dokken in Amsterdam, en den aanleg van een droog dok te Nieuwediep. Hij achtte zich niet geregtigd om alleen voor het gemakkelijk vervoer van goederen en personen, het leven van zoo vele ingezetenen in de weegschaal te stellen.

De aangegeven rigtingen leverden voor hem nog grooter moeijelijkheden. De benaming van zuiderlijn en noorderlijn beviel hem niet, daar hiermede als eene afscheiding van noorden en zuiden bedoeld werd. De zuiderlijn van Maastricht naar Nijmegen door de Mookerheide kwam hem hoogst ondoelmatig voor, niemand verdedigde dien ook behalve de Regering. Hij meende dat zij als een Pruissische weg aan te merken was; aan de overzijde der Maas had zij meer voordeel moeten aanbrengen; ook was zij beter zijns inziens gerigt geweest van Grave naar Roermond. Ook de verdere verdeeling der wegen in het noorden was, naar zijn oordeel, verkeerd; vooral was te weinig gezorgd voor een goed verband van Harlingen met de meer zuidelijke deelen, daar nu alleen door omwegen en meerdere kosten te verkrijgen zou wezen, hetgeen langs korteren weg en goedkooper moest geschieden.

De weg van Meppel naar Leeuwarden, had men gezegd, zou wel later komen; maar zoo die weg de ware handelsweg was, had men daarmede gelijktijdig moeten aanvangen. Nu waren er daaromtrent slechts weinig beteekenende beloften gedaan. Slecht was de indruk over de misdeeling van Friesland geweest, en hij maakte de Regering er op opmerkzaam om, welk het lot der wet mogt zijn, dat gewest met meer billijkheid en regtvaardigheid te behandelen.

De geldelijke bezwaren omtrent de subsidien waren voor hem niet overwegend: maar de toekomst onzer finantien wenschte hij niet te zeer te bezwaren. Bij een onderzoek van onzen finantielen toestand bragt hij dit punt in verband met de vroeger afgelegde, maar nu wel niet te vervullen belofte tot wijziging van het belastingsstelsel. In deze zaak wenschte hij te weten of hieromtrent homogeneïteit bij het Ministerie bestond, daar dit wel in aanmerking moest komen bij eene bekrachtiging der wet door den Koning, bijaldien ze door de Kamer werd aangenomen. Hij voor zich zou zich daartegen moeten verklaren.

De heer Huydecoper van Maarsseveen toonde aan dat sedert de grondwetsherziening geen ontwerp zooveel belangstelling had opgewekt als het onderhavige. Daaromtrent was groot verschil van gevoelen ontstaan. Het staatsbelang, meende hij, verbood de aanneming om meer dan eene reden. Deze spoorwegen toch zouden niet aan het beoogde doel beantwoorden en te groote lasten op den Staat overdragen.

Bezwaren had hij onder anderen tegen de rigting der lijnen, in verband met het beoogde doel om de havens met het buitenland te verbinden en het binnenlandsch verkeer te verbeteren. De rigting daaraan toetsende zag hij, wat de noorderlijn betrof, Harlingen niet genoegzaam bevoordeeld. Een doelmatig spoorwegnet zou van nut voor het land wezen, maar niet op de voorgestelde wijze, vooral met betrekking tot het verband tusschen de Oostelijke streken en Holland. Wel was getracht daarin te voorzien door eene lijn van Utrecht naar Zwolle, maar onzeker was het, volgens het daaromtrent aangeteekende in het verslag der commissie van rapporteurs, of die wel tot stand zou komen. Ook zelfs bij de daarstelling dier lijn zou het beoogde doel niet ten volle bereikt worden. In verband met een bespoedigd verkeer trad hij in eene beschouwing der verdere voorgedragen lijnen, die hij aantoonde dat niet te bevorderen maar omwegen te veroorzaken.

Een tweede bezwaar had hij tegen de overbruggingen, hierin had hij er slechts ééne gewenscht in het midden des lands; hij kon zich met de bedenkingen der Regering tegen zoodanig stelsel ingebragt, niet vereenigen. Het zoogenaamde geconcentreerde plan kon niet, zoo als men meende, tot den aanleg van even veel wegen als nu aanleiding geven, daar men, dit willende, ten behoeve van Pruissen zou handelen, waarvan hij de noodzakelijkheid niet inzag. Bij de daarstelling van slechts ééne overbrugging zou men, gelijk hij door cijfers bewees, aanzienlijke besparingen verkrijgen.

Bij dit gedeelte trad hij ook in eene vergelijkende beschouwing der ramingen van onkosten der overbruggingen onderling, meenende hij daarin ongelijkmatigheid van maatstaf van berekening te vinden. Nadeel van een geconcentreerd stelsel zou voor Rotterdam en Dordrecht niet zoo groot zijn, als sommigen wel hadden doen uitkomen, moetende de toevallige ligging der steden meer in de nabijheid van Belgie dan andere geene reden zijn om daarom zoo veel meer millioenen voor meer dan éénen overgang toe te staan. De meening dat uit een waterbouwkundig oogpunt gevaren uit éénе enkele overbrugging zouden ontstaan, konde wel opwegen tegen die van de voorgestelde bruggen te vreezen.

Het derde bezwaar was voor hem van een finantielen aard. De toekomst, meende hij, mogt men niet zoo zeer, en dat wel voor een langen tijd, bezwaren. Niemand kon bewijzen dat in het vervolg de finantien steeds zoo gunstig zouden zijn als thans. Bij eene verwerping van het voorstel zou men, naar hij oordeelde, wel spoorwegen erlangen, en dat op voordeeliger voorwaarden dan volgens het onderhavig ontwerp. Ook zelfs in het geval dat er staatsspoorwegen mogten komen, dan nog zou, gelijk hij meende, een nieuw voorstel op dat beginsel berustende, kunnen ingediend worden dat aannemelijker dan dit te achten was.

De heer van Rijckevorsel begon met te betoogen dat spoorwegen van nut zijn, waar waterwegen ontbreken, en tot verbinding van de hoofdsteden met het buitenland. Vooral hechtte hij een groot belang aan de verbinding met de plaatsen die ons met Duitschland zouden vereenigen. Hij kon zich niet vereenigen met de houding der Regering die zich zijns inziens te veel had laten beheerschen door de van alle zijden ingekomen wenschen, waardoor het plan te omvangrijk was geworden.

Tegen het ontwerp had hij vooral bezwaren van finantielen aard. Om die te doen uitkomen trad hij in eene beschouwing van hetgeen door de hier voorgestelde wegen zou vereischt worden in verband met den aanleg van vele andere werken en de verwezenlijking van onderscheidene meerdere zaken. De last, door deze wet op de schatkist gelegd, zou niet zoo zeer verminderen door de afwerping van baten door de exploitatie der wegen, gelijk velen vermeenden. Bij vervoer van goederen werd overal in het oog gehouden hoedanig dit op de gemakkelijkste en goedkoopste wijze kon plaats hebben, en dit was met spoorwegen het geval niet. Wierden de waterwegen van tollen ontheven, het vervoer daarlangs zou nog toenemen.

De korte tijd, voor de daarstelling dezer wegen toegestaan, zou, naar hij oordeelde, aanleiding geven tot vele moeijelijkheden, gebrek aan de noodige handen doen ontstaan, en de berekening der kosten als onjuist doen blijken. De rentegarantie zou, zijns inziens, gedurende vijftig jaren, in haar geheel op den staat rusten blijven.

Door amortisatie van schuld waren de renten voor de Nederlandsche schuld te betalen wel verminderd, maar de vermindering van uitgaven daardoor ontstaan, zoude aan den anderen kant geheel wegvallen, en de begrooting wegens een aantal omstandigheden hooger worden. Daarenboven was het niet te verwachten dat de inkomsten steeds op dezelfde hoogte zouden blijven; de opbrengsten hadden haar hoogste standpunt bereikt, terwijl daarbij de baten uit de Oost als zeer wisselvallig te beschouwen waren. Voor onze Oost-Indische bezittingen moest nog veel gedaan worden, daarvoor zouden vele gelden benoodigd wezen, vooral ook met betrekking tot de buitenbezittingen, terwijl de prijzen der producten konden dalen.

Dit een en ander moest hem doen huiveren de voorgestelde rentegarantie op de schatkist te doen rusten, te meer daar het wel eens zou kunnen gebeuren dat bij daarstelling dezer werken, de lasten der ingezetenen verzwaard wierden, hetgeen hij voor de nijverheid allerverderfelijkst zou achten, die meer dan door spoorwegen, door ontheffing van belastingen gebaat zoude zijn.

De ondervinding had geleerd hoe moeijelijk het was staatsuitgaven in te krimpen, vooral wanneer deze in verband stonden met aangegane verbindtenissen. Aanvankelijk was het plan geweest om een minder omvangrijk stelsel voor te dragen en zulks omdat men nog zoo vele andere aanzienlijke werken en zaken zou tot stand te brengen hebben. Van dat oorspronkelijke plan was de Regering tot een meer uitgebreid gekomen, en daarbij was nog gebragt het ontwerp tot kanalisatie van Holland op zijn smalst, niet de verbetering van den waterweg van Rotterdam, waaromtrent hij in eenige bijzonderheden trad, en die hij zoo noodig keurde. Zoo zouden ook andere belangrijke zaken achterwege kunnen blijven. Daarbij kon, wierden de staatsuitgaven te veel uitgezet, een toestand geschapen worden voor de finantien van hoogst bedenkelijken aard. Hierbij trad hij in eenige beschouwingen omtrent den voormaligen en tegenwoordigen staat dier geldmiddelen, en toonde de wenschelijkheid aan om liever de baten te gebruiken voor de verbetering van waterwegen en den aanleg van ijzerbanen, dan den staat met eene rentegarantie te bezwaren waartegen hij opzag.

Zulke wegen zouden zijns inziens wel op minder bezwarende wijze te verkrijgen zijn, getuige daarvan hetgeen met vroeger aangevraagde concessien was voorgevallen. Werd het benoodigde geld niet tegen $4^1/_2$ pct. gevonden, de oorzaak daarvan zou te vinden zijn in de omstandigheid dat vele lijnen zoo als ze voorgesteld zijn, geene voordeelen zouden opleveren. Hij verwonderde zich dat geene wet nopens het verleenen van concessien vooraf was aangeboden. Zijn hoofdbezwaar bestond in de rentegarantie: om onderscheiden redenen durfde hij dien last niet op den Staat leggen. Met rijkssubsidie had men al ver genoeg kunnen komen. Bij de wet had moeten zijn uitgemaakt welke lijnen en voor welk bedrag zij zouden worden daargesteld, tredende hij hierbij in de ontwikkeling van eenige denkbeelden omtrent den weg dien men zijns inziens had moeten volgen, om, wel is waar niet zoo spoedig, maar allengs, op goedkoopere en solidere wijze ijzerbanen te bekomen. Staatsspoorwegen achtte hij niet wenschelijk, daar deze, gelijk hij aantoonde, moeijelijkheid in de gevolgen opleverden.

Zonder het finantieel bezwaar zou hij de wet hebben kunnen aannemen. De zuiderlijn, zoo als zij voorgesteld is, achtte hij beter dan die van een geconcentreerd stelstel. Bij de verwerping der wet geloofde hij niet dat een ander ontwerp, in dien geest opgesteld, aangenomen zou worden. De nu voorgedragene was in alle opzigten ook tegenover de hoofdstad des Rijks te verdedigen. Aldus sprekende, meende hij gehandeld te hebben in het algemeen belang, en niet in dat van Rotterdam in het bijzonder. Hartelijk leed deed het hem dat hij als vertegenwoordiger van het geheele Nederlandsche volk, na gemoedelijk onderzoek, tot de slotsom had moeten komen, dat de ijzerbanen langs een anderen weg zouden te bekomen zijn, zonder de finantien van den Staat zoo zeer te bezwaren. Deze laatste consideratie zou op het uitbrengen zijner stem van overwegenden invloed wezen.

De heer Sassen gaf te kennen deze zaak van het standpunt van algemeen belang te willen beoordeelen, en zich door geen locale belangen bij de beoordeeling te laten leiden. Allereerst wederlegde hij de bezwaren tegen het ontwerp ingebragt: bijv. die omtrent de vraag of hierin in strijd met art. 72 der Grondwet was gehandeld, hetgeen hij in ontkennenden zin beantwoordde, zoo door den waren zin van de Grondwet omtrent dit punt, naar zijne opvatting, te doen uitkomen, als door aanwijzing van hetgeen het gebruik ten deze had voorgeschreven. Evenmin als in het grondwettige bezwaar, deelde hij in dat geopperd ten opzigte van den dwang die de Kamer zou opgelegd zijn door de vereeniging der twee ontwerpen.

Voor hem was van overwegend gewigt de vraag of het behoefte was spoorwegen hier te lande aan te leggen, en die bevestigend beantwoordende, moest hij over menige bezwaren, die het ontwerp inhield, heen stappen. Waterwegen had Nederland in grooten getale, dat erkende hij, maar deze waren in vele opzigten niet meer voldoende: terwijl overal elders spoorwegen gevestigd werden, mogt Nederland, wilde het zich den voorrang niet laten ontnemen, daarvan niet verstoken blijven. Aan de bestaande ijzerbanen in Nederland had men niet genoeg, de verwijderde provincien bezaten geene goede kanalen en daarom moest hij zich voegen bij hen die openbaar het verlangen uiten dat in de behoefte ten deze mogt worden voorzien.

Aan aller wensch kon wel niet worden voldaan, maar aangezien getracht was zooveel doenlijk daaraan te gemoet te komen, rekende hij zich verpligt zich met het voorgedragen stelsel te vereenigen. Daarmede werd het internationaal en buitenlandsch verkeer in vele opzigten verzekerd: landbouw, handel en nijverheid werden er in hooge mate mede bevoordeeld.

Wel is waar werden vele plaatsen en streken voor alsnog niet bevoordeeld, maar men moest niet alles te gelijk ondernemen. Men begon nu met den doorvoer te begunstigen, en de handel daarin aan de Maas gevestigd zijnde, was het stelsel van twee rivierovergangen ontstaan. De rigtingen waren niet zoo verwerpelijk, als sommigen meenden, en waren niet ontworpen ter bevordering van locale belangen of met kansberekening om eene meerderheid van stemmen te bekomen: de beoordeeling daarvan moest uit den aard der zaak wel verschillend wezen. Ongetwijfeld was het oorspronkelijke plan zeer gewijzigd, maar daartoe was de Regering, meende hij, ter bevordering van het algemeen overleg, wel genoodzaakt, en deze had nu een plan voorgedragen dat de meeste kans van slagen had, geloovende hij dat het niet mogelijk was

eenig ander voor te dragen dat de algemeene sympathie zou erlangen. Ware dit het geval, hij zou niet aarzelen dit ontwerp af te stemmen. Maar men moest billijk in zijn oordeel zijn, en daarvan zou het gevolg moeten wezen, dat men zijne goedkeuring aan de wet gaf, al werden allen niet gelijkmatig bevoordeeld, in verhouding tot de lasten die op allen rusten. De bewering dat Noordbrabant tegenover Friesland in die verhouding al te gunstig was behandeld, gelijk gezegd was, kon hij in geenen deele toegeven. Hierbij trad hij in eenige beschouwingen van de rigtingen der Noorderlijnen, die, hij moest dit erkennen, voor vele streken minder voordeelig waren. Gaarne had hij gezien, dat de Zuiderlijnen over 's Hertogenbosch hadden geloopen, maar niet ten koste van vele aanzienlijke gemeenten in Noordbrabant, waarvan enkele, bijv. Eindhoven, aanzienlijke uitgaven uit eigen middelen hadden gedaan voor kanalisatien enz. De lijn van 's Hertogenbosch naar Arnhem kwam hem juist gekozen voor, en al had de rigting van andere ten behoeve van 's Hertogenbosch gewijzigd kunnen worden, voor die stad zou het echter niet wenschelijk wezen dat de wet wierd verworpen. Den weg van Nijmegen naar Venlo had hij ook liever over Grave aangelegd gezien.

Staatsspoorwegen kwamen hem niet doelmatig voor daar te stellen en te exploiteren, omdat daarbij de geldelijke uitkomsten hoogst onzeker waren. Groote offers moest men uit den aard der zaak wel brengen, omdat de toestand van het land dit, vooral met betrekking tot de vele rivieren die er door heen stroomden, medebragten. Van dit standpunt beoordeeld, moesten de geraamde kosten wel hoog zijn vooral voor de overbruggingen, omtrent welker bouw men zich geheel op den waterstaat moest verlaten. Karigheid mogt daarbij niet in aanmerking komen, ter voorkoming van gevaren voor het vervolg; wil men zuinig wezen men legge dan liever geene wegen aan.

Finantiele bezwaren waren geopperd met betrekking tot de toekomst, maar hij moest betwijfelen of daarvan wel zoo hoog door de tegenstanders der wet zoude zijn opgegeven indien aan hunne verlangens ware voldaan. Nederland, geloofde hij, moest zich deze offers getroosten in het belang van den aanleg van openbare werken, die ons in staat moesten stellen om de concurrentie met het buitenland vol te houden. De geschiedenis van vroegeren tijd had genoegzaam geleerd dat men niet te veel aan ongunstige voorstellingen van finantielen aard moest hechten, noch ligtelijk gelooven dat onoverkomelijke bezwaren aan de verwezenlijking van eenig ontwerp verbonden waren, en hij wees hierbij op het gebeurde met de daarstelling van een weg van Utrecht naar 's Hertogenbosch, met de droogmaking van het Haarlemmermeer en met de opheffing der belasting op het gemaal.

Aan de daarstelling van spoorwegen achtte hij behoefte te zijn, in die mate dat daarmede de toekomst en de welvaart van Nederland op het spel stonden. Millioenen moest men daarvoor veil hebben, die nog uit eigen middelen te vinden waren, terwijl wij niet noodig hadden om, als in andere landen, ten behoeve van eene zoo gewigtige aangelegenheid gelden op te nemen en den schuldenlast te verzwaren. De krachten der natie ging alzoo het gevraagde offer niet te boven, moetende, naar hij oordeelde, de toestand des lands als gunstig daarvoor worden beschouwd. Werd de wet verworpen, dan zou de wensch naar spoorwegen blijven bestaan, onvervuld gelaten worden, en de beweging ten deze voortduren. Daaraan wilde hij een einde hebben, en om die reden zou hij de wet goedkeuren in de overtuiging dat, al werd nu niet dadelijk aan aller verwachtingen voldaan, de regtmatige wenschen te dezen opzigte later zouden worden vervuld.

De heer Michiels van Kessenich kwam op tegen een gezegde van den den heer van Andringa de Kempenaer die de lijn van Maastricht naar Nijmegen had afgekeurd, veronderstellende hij dat hierbij alleen bedoeld werd het gedeelte van Venlo naar Nijmegen. Hij meende dat door de Regering nog niet beslist was of dat gedeelte langs den regter of ter linker Maasoever zou loopen, maar dat dit nader beslist zou worden. Van den bedoelden spreker wenschte hij aangaande dit punt eenige opheldering.

De heer van Andringa de Kempenaer verklaarde zich voor te behouden om later den heer Michiels van Kessenich omtrent de door hem opgegeven bijzonderheid te beantwoorden.

De Kamer zal morgen de beraadslaging voortzetten.

WATERHOOGTE IN DE HOOFD-RIVIEREN.

Februarij.	Rivieren.	Waarnemings-punten.	Rivierhoogte: boven of beneden Amst. peil.	Rivierhoogte: boven of beneden de nul der oude schaal.	Tijdstip.	In 24 uren: gewassen.	In 24 uren: gevallen.
6	Boven-Rhijn...	*Keulen*,	+ 40.06	+ 4.21	8 ure	„	0.29
5	Waal........	*Nijmegen*	+ 10.90	+ 4.68	8 „	„	0.08
5	Neder-Rhijn.....	*Arnhem*,	+ 10.81	+ 3.90	8 „	„	0.05
5	Geldersche IJssel.	*Westervoort*,	+ 11.27	+ 3.90	8 „	„	0.08
4	Boven-Maas.....	*Maastricht*, (brug)	+ 44.38	+ 2.18	8 „	„	0.15
4		*Maastricht*, (hoofdsluis)	+ 44.17	„	8 „	„	0.13
4		*Grave*,	+ 9.44	+ 4.59	8 „	„	0.16
„	Nieuwe Maas...	*Brielle* H. W.	„	„	„ u. „ m.	„	„
		L. W.	„	„	„ u. „ m.	„	„

Op den 4den en 5den is verzonden:
vel 37—40 van het Bijblad I, en vel 99 der Bijlagen.

ADVERTENTIEN.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

*** De Minister van Binnenlandsche Zaken verwittigt de gegadigden dat de nagenoemde wijzigingen zijn gebragt in de Bestekken n°. 10 en 11 voor het Vierjarig Onderhoud der Bestrate en Begrinde Groote Wegen in Gelderland, waarvan de openbare Aanbesteding op den 10den Februarij eerstkomende zal plaats hebben, als:

1°. het Onderhoud van de Telegraaphlijn van Geldermalsen naar Tiel wordt begrepen in het Onderhoud van het VIIIste Perceel, Straatwegen;

2°. de Aannemer van het XIde Perceel, Straatwegen, moet Elf Vaste Arbeiders in dienst stellen in plaats van 9, zoo als bij § 47 van het Bestek was voorgeschreven;

3°. de Aannemer van het IVde Perceel, Grindwegen, moet jaarlijks Tien Gulden voor het Grasgewas betalen, in plaats van f 1.25, zoo als bij § 23 van het Bestek was bepaald.

De gegadigden kunnen, in hun belang, zoo noodig, nadere inlichtingen bij den betrokken Ingenieur of Opzigter bekomen.

's Gravenhage, den 6den Februarij 1860.

Van Tets.

Provincie *Noordbrabant*.

AANBESTEDING.

Op Vrijdag, den 10den Februarij 1860, des voormiddags ten 10½ ure, zal, onder nadere goedkeuring, door den Commissaris des Konings in de provincie Noordbrabant, of, bij zijne afwezigheid, door een der leden van de Gedeputeerde Staten en in bijzijn van den Hoofdingenieur van den Waterstaat in het 6de district, aan het locaal van het Provinciaal Bestuur te 's Hertogenbosch, worden Aanbesteed:

het onderhoud der Rijkshaven en Rivierwerken aan den Moerdijk en de Noodhaven, in de provincie Noordbrabant, te rekenen van den dag der goedkeuring van de Besteding tot den 31sten December 1862.

Deze Aanbesteding zal geschieden bij enkele inschrijving, ingevolge artikel 11 van het Bestek.

Het Bestek ligt ter lezing aan het locaal van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, aan dat van het Provinciaal Bestuur van Noordbrabant, te 's Hertogenbosch, en op alle zoodanige plaatsen, alwaar gewoonlijk de Bestekken van Waterstaatswerken in gemelde provincie ter lezing gelegd worden.

Zullende op den derden en vierden dag vóór de Besteding de noodige aanwijzing in loco worden gedaan, en voorts nadere informatien te bekomen zijn bij den Hoofdingenieur van den Waterstaat L. Rijsterborgh, te 's Hertogenbosch, bij den Ingenieur van den Waterstaat, L. H. J. J. Mazel, te Breda, en bij den Opzigter J. Justema, te Moerdijk.

's Gravenhage, 16 Januarij 1860.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
Van Tets.

Provincie *Noordbrabant*.

AANBESTEDING.

Op Vrijdag, den 10den Februarij 1860, des voormiddags ten 10½ ure, zal, onder nadere goedkeuring, door den Commissaris des Konings in de provincie Noordbrabant, of, bij zijne afwezigheid, door een der leden van de Gedeputeerde Staten, en in bijzijn van den Hoofdingenieur van den Waterstaat in het 6de district, aan het locaal van het Provinciaal Bestuur, te 's Hertogenbosch, worden Aanbesteed:

het onderhouden der Rijkshaven en Rivierwerken te Willemstad in de provincie Noordbrabant, ingaande met den dag der goedkeuring van de Besteding en eindigende den laatsten December 1862.

Deze Aanbesteding zal geschieden bij enkele inschrijving, ingevolge Art. 11 van het Bestek.

Het Bestek ligt ter lezing aan het locaal van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, aan dat van het Provinciaal Bestuur van Noordbrabant, te 's Hertogenbosch, en op alle zoodanige plaatsen, alwaar gewoonlijk de Bestekken van Waterstaatswerken in gemelde provincie ter lezing gelegd worden.

Zullende den derden dag vóór de Besteding de noodige aanwijzing in loco worden gedaan, en voorts nadere informatien te bekomen zijn bij den Hoofdingenieur van den Waterstaat in het 6de district, L. Rijsterborgh, te 's Hertogenbosch, bij den Ingenieur van den Waterstaat L. H. J. J. Mazel te Breda, en bij den Opzigter J. Justema, te Moerdijk.

's Gravenhage, den 13den Januarij 1860.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
Van Tets.

MINISTERIE VAN MARINE.

*** De Minister van Marine, van voornemen zijnde, op den 15den Februarij 1860, onder zijne nadere goedkeuring, te doen Aanbesteden de levering van:

930 Mud Gort,
4,000 Nederl. Pond Rijst,
550 Mud Groene Erwten,
520 „ Graauwe „
7,200 Nederl. Pond gewoon grof geraffineerd Zout,
7,000 „ „ Koffij,
4,900 „ „ Suiker,
11,000 Nederl. Kan Jenever met accijns, en
8,300 „ „ „ zonder accijns,

Brengt ter kennis van de belanghebbenden:

dat de biljetten van inschrijving, op gezegeld papier geschreven en door de gegadigden zelven onderteekend, uiterlijk op den 15den Februarij aanstaande, des voormiddags vóór 10 ure, vrachtvrij, behooren bezorgd te zijn aan het Departement van Marine te 's Gravenhage, en moeten bevatten duidelijke opgaven van de prijzen (in schrijfletters), waarvoor men genegen is, voormelde leveringen, op de bij de bestekken van aanbesteding omschreven voorwaarden, per 100 Ned. ponden, per 100 Ned. kannen of per Ned. mud, aan te nemen, zoomede van de namen, voornamen en woonplaatsen der inschrijvers en van hunne borgen;

dat inschrijvingsbiljetten, welke niet aan de hiervoren genoemde vereischten voldoen, of waarin bij-condition vervat, of doorhalingen of schrifdelgingen gedaan zijn, van de mededinging uitgesloten zullen worden;

dat de bestekken dezer aanbesteding, dagelijks (uitgenomen des Zondags), van 10 ure des morgens, tot 2 ure na den middag, ter lezing liggen ter Secretarie van het Departement van Marine te 's Gravenhage, aan de bureaux van de Directien der Marine te Amsterdam en te Vlissingen, alsmede ter griffien van de heeren Commissarissen des Konings

in de provinciën Gelderland en Noordbrabant en het Hertogdom Limburg;

en eindelijk, dat de monsters, waarnaar de levering der Gort, Rijst, Erwten, van het Zout en de Suiker moet geschieden, ter bezigtiging voorhanden zijn aan het Departement van Marine te 's Gravenhage, bij de Directie der Marine te Amsterdam, en, voor zoo ver betreft de Gort en Erwten, mede bij de Directie der Marine te Vlissingen;

terwijl het vaatwerk waarin de levensmiddelen moeten geleverd worden, in zoover daarvan modellen bestaan, kan bezigtigd worden aan het Magazijn van Levensmiddelen voor de Marine te Amsterdam.

'sGravenhage, den 28sten Januarij 1860.

De Minister voornoemd,
J. S. LOTSIJ.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

De Minister van Marine brengt ter kennis van belanghebbenden de navolgende bekendmakingen der *Spaansche Regering*, als:

1°. Kustlicht van Calella, provincie Barcelona, aan de *Middellandsche Zee.*

Het kustlicht is geplaatst op den heuvel *La Forreta*, op een kilometer afstand van het gehucht *Calella*, en 52 mètres van den oever der zee.

Het lichttoestel is *catadioptriek*, van de 3de *grootte*, met *stilstaand* licht, elke *twee* minuten afgewisseld met eene *heldere* schittering. Het is met gewone gesteldheid des dampkrings op 18 Engelsche mijlen afstand zigtbaar, en gelegen:

op 41° 36′ 40″ N. breedte, en
» 8° 51′ 38″ lengte Oost van *San Fernando*,
» 2° 39′ 38″ lengte Oost van *Greenwich*.

Het brandpunt is 50.5 mètres boven het oppervlak der zee.

De lichttoren is rond, wit en 4 mètres boven de woning der lichtwachters verheven.

Het licht wordt den 15den December 1859 ontstoken.

2°. Kustlicht *Diego Velasques; Cayo Paredon Grande*, Noordkust van het eiland *Cuba.*

Dit kustlicht is geplaatst op het Noordelijk gedeelte van deze *Cayo* op eene steile rots van 8 mètres hoogte en digt aan den inham *Playa de Indios.*

Het lichttoestel is *catadioptriek*, van de 1ste *grootte*, *stilstaand*, *natuurlijk licht*, *elke minuut* afgewisseld met *heldere schitteringen*. Het is met gewone gesteldheid des dampkrings op 15 Engelsche mijlen zigtbaar en gelegen:

op 22° 29′ 30″ *N. Breedte* en
» 71° 54′ 42″ *Lengte West van San Fernando*,
» 78° 6′ 42″ *Lengte West van Greenwich.*

Het brandpunt is 48.7 mètres boven de zee verheven. De toren is van ijzer op eenen steenen voet. Het licht brandt sedert den 1sten November 1859.

3°. Monden van de *Ebro* aan de *Middellandsche Zee.*

Volgens eene opneming in de maand Julij laatstleden, gedaan door de Schoonerbrik *Constitution*, aan de Monden der rivier *Ebro*, is het Oostelijk gedeelte van het Eiland *Buda* reeds 4 Engelsche mijlen meer *Oostwaarts* verlengd, dan zulks op de kaart der *Hydrographische Directie* van 1833 is aangewezen en ligt op de volgende peilingen regtwijzend.

Kasteel Coll de Balaguir	N. 5° West.
Toren de la Merla	N. 28° West.
Vendrell	N. 36° West.
Zuidelijk deel van de Sierra Monsià	N. 72° West.

's Gravenhage, den 21sten Januarij 1860.

De Minister voornoemd,
J. S. LOTSIJ.

MINISTERIE VAN KOLONIEN.

*** In verband met art. 2 der wet van den 8sten November 1815 (*Staatsblad* n°. 51) worden de houders van vorderingen ten laste van het Departement van Kolonien over het dienstjaar 1859 uitgenoodigd hunne Rekeningen onverwijld aan dat Departement in te zenden.

's Gravenhage, den 9den Januarij 1860.

De Minister van Staat, Minister van Kolonien,
ROCHUSSEN.

PLAATSELIJKE BESTUREN.

*** De Burgemeester, Strandvonder der gemeente Ouddorp, provincie Zuidholland, brengt bij deze ter kennis van een iegelijk, dat in zijne Gemeente op onderscheidene tijdstippen uit Zee aangespoeld en aangebragt zijn de navolgende goederen:

10 Spoorijzers, Rondhouten, 4 Ankers, Kettingen, een Boei, staand en loopend Want, en eenig gescheurd Zeildoek.

En roept bij deze, ingevolge Art. 555 van het Wetboek van Koophandel, voor de derde maal ter reclame op allen, die tot het provenu der gemelde goederen vermeenen geregtigd te zijn.

Ouddorp, den 5den Februarij 1860.

De Burgemeester, Strandvonder voornoemd,
v. KERKWIJK.

GEREGTELIJKE AANKONDIGINGEN.

*** De Officier van Justitie te Leiden maakt bekend, dat bij Vonnis der Arrondissements-regtbank aldaar, de dato 31 Januarij 1860, de Heer *Conrad Gillaume Boorda*, gepensioneerd 1ste Luitenant der Infanterie, wonende te Leiderdorp, op eigen verzoek is gesteld onder Curatele.

Leiden, den 3den Februarij 1860.

De Officier van Justitie,
F. PONT.

*** Blijkens Acte, op den 30sten Januarij 1860 voor den Notaris Mr. *K. A. Poortman*, te Schiedam, verleden, is tusschen de Heeren *Cornelis Gips* Albertuszoon en *Frans Pigeaud* Abraham Franszoon, beiden wonende binnen genoemde stad, aangegaan eene Vennootschap tot uitoefening van het bedrijf van Korenwijnstoker, gerekend van den 1sten dezer maand, voor eenen onbepaalden tijd en onder de Firma »*A. F. Pigeaud*," waarvan beiden de teekening zullen hebben, met dien verstande dat beider handteekeningen zullen vereischt worden voor het ter leen opnemen van geld of het vervreemden of bezwaren der onroerende goederen.

*** Bij notariele Acte, den 4den Februarij 1860 te Rotterdam verleden, is tusschen de onderseteekenden *Frederik Nijsiemus Boer* en *Pieter Johannes Nieuwenhuys*, Kooplieden, wonende te Rotterdam, aangegaan eene Vennootschap van Koophandel in Scheepsprovisien, verduurzaamde levensmiddelen, derzelver bereiding en al hetgeen daartoe behoort en door hen nader zal worden goedgevonden, voor den tijd van tien jaren, aangevangen den 1sten Februarij 1860, en zullende eindigen den 31sten Januarij 1870; na verloop van dien tijd zal zij niet van zelf ophouden, maar daartoe eene schriftelijke opzegging van een der Vennooten vóór of op den 1sten Augustus 1869 worden vereischt; wanneer die opzegging niet is geschied, zal zij geacht worden voor een jaar te zijn verlengd, en daarna telkens van jaar tot jaar, tot dat zoodanige opzegging vóór of op den 1sten Augustus van het dan laatste maatschappelijk jaar zal hebben plaats gehad. Deze Vennootschap zal gevestigd zijn en blijven te Rotterdam en worden uitgeoefend onder de Firma van »*Nieuwenhuys en Compagnie*," tot de teekening waarvan, in alle zaken de Vennootschap betreffende, de beide Vennooten geregtigd zullen zijn; wordende echter tot het opnemen van gelden, het teekenen van obligatien, promessen, borgtogten en acceptatien in blanco, de toestemming en de particuliere handteekening der beide Vennooten vereischt.

Rotterdam, den 4den Februarij 1860.

F. N. BOER.
P. J. NIEUWENHUYS.

*** Bij Acte, opgerigt voor Notaris mr. *W. S. van der Gronden* te Zwolle, den 3den Februarij 1860, behoorlijk geregistreerd, is door de onderteekenden *David Simon Enthoven* en *Mozes Jonas Polak*, Kooplieden, wonende te Zwolle, Ontbonden de tusschen hen bestaan hebbende Vennootschap tot het drijven van handel in Manufacturen, Horologien en Pendules, onder de Firma *Polak Enthoven en Compagnie*, gevestigd geweest te Zwolle; en zulks te rekenen van af 1°. October 1859, zijnde de gewezen Vennoot *D. S. Enthoven* met de Liquidatie der zaken belast.

Geschiedende deze bekendmaking ten fine en effecte als naar de wet.

Zwolle, 4 Februarij 1860.

D. S. ENTHOVEN.
M. J. POLAK.

*** Bij notariele Acte, op den 30sten Januarij 1860 te Rotterdam gepasseerd, is gedeponeerd het Reglement der *Nieuwe onderlinge Brandwaarborg-maatschappij*, gevestigd aldaar onder Administratie van de Heeren *D. Blankenheym*, *Joost van Vollenhoven*, *A. van Stolk* Jzn. en Mr. *H. C. Verniers van der Loeff.*

Het Kantoor wordt gehouden aan de Spaansche Kade, Wijk 12, N°. 130.

BURGERLIJKE STAND.

Duizend gulden belooning.

De nakomelingen van *Dirk Ridderbach* en *Cornelia van der Heyden* verzoeken Heeren geëmploijeerden, werkzaam bij den Burgerlijken Stand, in alle gemeenten van dit Rijk, om de onder hen berustende Kerkelijke Doop- en Huwelijksboeken na te zien, ten einde te vinden de Doop- en Trouw-acte van hunne Nicht *Catharina*, Dochter van . . . *Ridderbach* en *Maria Hardebel* of *Hardebol*.

Degene die deze beide Acten vindt en van dezelve afschrift in behoorlijken vorm, binnen zes weken na heden, aan den ondergeteekende toezendt, zal daarvoor de bovenstaande belooning ontvangen.

Genoemde *Catharina* is ten stelligste in eene der Protestantsche kerken vóór het jaar 1708 gedoopt, en even zeker vóór het jaar 1724 gehuwd met *Paulus David Gebert*.

De Doop-acte is alzoo zeker te vinden in een der boeken van 1708 tot 1675, en de Trouw-acte in een der boeken van 1724 tot 1710.

Zij, welke die Acten niet vinden, maar wel gedurende de bovengemelde jaren de namen van *Ridderbach*, *Hardebel*, *Hardebol*, *Hardewel* en *Gebert*, en daarvan naauwkeurige opgaven (mede binnen zes weken na heden) met omschrijving toezenden, kunnen op eene redelijke belooning rekenen.

Nijmegen, 2 Februarij 1860.

VAN DER GRONDEN, *Notaris.*

TELEGRAPHISCHE BEURSBERIGTEN.

MAANDAG 6 FEBRUARIJ 1860.

Amsterdam.

	pCt.			
NEDERL. W. Sch.	$2\frac{1}{2}$	$64\frac{1}{2}$	$64\frac{11}{16}$	$64\frac{1}{2}$
Dito dito	3	$76\frac{1}{8}$	—	—
Dito dito	4	$98\frac{1}{8}$	—	—
Syndicaat	$3\frac{1}{2}$	—	—	—
Handel-maatsch.	$4\frac{1}{2}$	—	—	—
BELGIE. Bij *Rothschild*.	$2\frac{1}{2}$	—	—	—
RUSL. Bij *Hope en C°*. 1798 en 1816	5	104	$104\frac{1}{4}$	—
Dito 1828–1829.	5	$102\frac{3}{16}$	$102\frac{1}{4}$	—
Dito 1840. . . .	4	$79\frac{5}{8}$	—	—
Stieglitz.	4	$79\frac{1}{2}$	—	—
Dito 1854. . . .	5	$89\frac{1}{4}$	—	—
Dito 1855. . . .	5	99	$99\frac{1}{2}$	99
Engelsche	$4\frac{1}{2}$	—	—	—

	pCt.			
SPANJE. Nieuwe 3% thans. . .	$1\frac{3}{4}$	$32\frac{11}{16}$	$32\frac{3}{4}$	—
Amortisable. . .		—	—	—
Buitenlandsche .	3	—	—	—
Binnenlandsche .	3	$42\frac{1}{4}$	$42\frac{5}{16}$	—
PORTUG. Te Lond.	3	[illegible]	[illegible]	—
OOSTENR. Metall. 1816–1852 . .	5	$45\frac{9}{16}$	$46\frac{1}{4}$	$46\frac{5}{8}$
Dito Zilv. Nation.	5	52	$52\frac{5}{8}$	$52\frac{1}{8}$
Dito Zilver 1849–1854	5	$66\frac{1}{4}$	67	$68\frac{1}{4}$
Dito 1847–1850.	$2\frac{1}{2}$	$24\frac{5}{8}$	25	$24\frac{15}{16}$
MEXICO. Londen.	3	—	—	—
GRENADA id. .	$2\frac{3}{4}$	—	—	—
VENEZUELA id. .		—	—	—
Uitgestelde . . .		—	—	—

Londen.

Consols.	3	pCt.	$94\frac{5}{8}$
Mexico			—
Spanje	3	»	—
Dito	$1\frac{3}{4}$	»	—
Venezuela			—
Uitgestelde			—
Grenada			—

Antwerpen.

Metalliek.	5	pCt.	$48\frac{1}{8}$
Nat. Metalliek	5	»	$54\frac{1}{4}$
Binnenl. Spanje	3	»	43
Spanje	$1\frac{3}{4}$	»	$32\frac{3}{8}$
Crédit Fonc.			—

Parijs.

Fr. rente	3	pCt.	67.70
Fr. Créd. Mob.			740
Binnenl. Spanje	3	»	—
Spanje	$1\frac{3}{4}$	»	—
Russische Spoorwegen .			—

Weenen.

Metalliek.	5	pCt.	67.80
Idem National			77.20
Wissel Londen.			134.30

TE 'SGRAVENHAGE, TER ALGEMEENE LANDS-DRUKKERIJ.